handan güventürk

Şefkali Tonyadan

Biktım ~~Baba~~

tilki kitap

tilki
Kitap

roman
Şeftali Tonundan Bıktım Baba
Handan Güventürk
ISBN 978-605-7946-40-9
1.Basım, İstanbul, Nisan 2019
Genel Seri: 587

Tilki Kitap©
Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası: 28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Yayın Koordinatörü: Hasan Hüseyin Yılmaz
Editör: Şükran Onay
Son Okuma: Alev Sevgi
Kapak Tasarımı: Kamer Su
Mizanpaj: Hatice Canan
Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Şeftali Tonundan Bıktım Baba

Handan Güventürk

ÖNSÖZ

Okuyacağınız bu kitapta on beş yaşında bir genç kızla kırk iki yaşında yalnız bir babanın bir haftalık sıradan hayatını göreceksiniz. Karakter seçimi yapmakta, kimin yanında duracağınıza karar vermekte güçlük çekeceksiniz. Gerçekten çok üzgünüm fakat daha kitabın başında size dayatılan bir ana karakter falan da olmayacak.

Bu kitapta herkes haklı, bu kitapta herkes için üzülecek, bu kitapta herkese yardım etmek isteyeceksiniz. Hatta karısını yıllar önce kaybetmiş bir babanın sırf annesine benzediği için kızına saplanıp kalmış, ne yapacağını bilemez haldeki toz duman zihnini okuyacaksınız. Üstelik bu fedakar babanın kızının büyüdüğünü, fiziksel değişimlerini ve saçlarının, dudaklarının, yanaklarının renginin değişmesini bile kabullenemeyip kızını sonsuza kadar on beş yaşında kalması için yok etme * çabasını okuyacaksınız. Üzgünüm gerçekten.

Bu satırları okurken henüz on beşinde gencecik bir kızın ilk aşkına kavuşmak için kendinde nasıl değişiklikler yapabileceğini görecek ve bu sıradan genç kızlık heyecanının babasının zihninde nasıl bir son hazırladığını okuyacaksınız. Üzgünüm. Dahası bir de bu kız eğer babasının üvey babası olduğunu düşünmüşse. Vah vah ki ne vah. Aklın mı karıştı işte bu yüzden tozu dumana katarak satırları okumaya devam edeceksin.

Bir başka erkeğin daha hayatına gireceksin üstelik. O adam ki yalnız bir babanın tek dert ortağı, bir de eski sevgilisini unutamamış zavallı bir aşık.** Tıpkı senin, benim ve İstanbul'un göğsümüzde sakladığımız aşklarımız gibi. Harun en yakın arkadaşının yanında mı olmalı, yoksa ona bu arkadaşı kazandıran biricik Özlem'in kızının yanında mı? Bu adamın kontrol etmeye çalıştığı sinir harplerinin önüne geçemezsen bu adam etrafı toz duman edecek. Kolay gelsin. Ama sana bir müjdem

var. Karar verebilmen için sana tüm yaşanan olayları an be an, en başından, her üçünün de gözünden anlatacağım. Heyhat. Çıkabilecek misin bunca zihinden tek bir hayatın içinden?

*Aslında var etme...

**Böyle bir kadın var mıydı acaba

5 Nisan Cuma
Metin

"Lanet olsun, senden nefret ediyorum."

Kapının sesi önce kulaklarımda sonra yüreğimde çarpmıştı sanki. Gitti mi, geliyor muydu? Bir an beynimden zaman dilimlerini unutturan bir düşünce geçip gitti. Elimdeki kahveyi tam olarak masanın neresine koyduğumu bile hatırlamıyorum. Küçücük bir kupanın cam masada çıkardığı ses nasıl oldu da evimin giriş kapısının çarpma sesiyle aynı yankıyı yaptı zihnimde, bilmiyorum. Ayağa kalktım elimdeki gazetenin en sevdiğim spor bölümünün köşesini istemsizce katladım, gazeteyi kahvenin yanına koydum sanırım. Sessizce dinledim. Bir sonraki sözü ya da merdivenlerden yukarı çıkan bir ayak sesini. Sanırım dinlemek için çok geç kalmıştım. Sessizlik, sonsuz bir sessizlik... Tekrar durdum, geldi mi, gitti mi? "Lanet olsun." bu söz neden, "Senden nefret ediyorum." bu söz kime, bana mı, neden?

Birden çılgınca bir Heavy Metal tüm evde yankılanmaya başladı. Aman Allah'ım her zaman beni deli eden bu ses şimdi beni mutlu mu ediyor yani?! Gelmişti yukardaydı işte. Allah'ım nefret ettiği ben değil miyim?

Merdivenin başına geldim. İlk basamağa adım attım, üst kata baktım:

"Ah Serpil, neyin var yine?"

5 Nisan Cuma
Serpil

Her gün eve girmeden önce kapının önünde durur, benim için günün yeni başladığını bilir ve gülümseyerek Metin'in bugün bana neler hazırladığını düşünürdüm. Evimizin giriş kapısı bembeyaz çelik bir kapıydı. Her gün üzerinde o gün için yazılmış bir not olurdu. Dün, "Meksika usulü çikolatalı tavuk" yazmıştı. Bir önceki gün ise "sarı papatyalar" yazılıydı. Henüz o bembeyaz kapının önündeyken almıştım odamdaki papatyaların kokusunu.

Bugün ne yazıyordu bilmiyorum, bakmadım bile. Pembe ponponlu anahtarlığımı çantamdan çıkarmam hiç bu kadar uzun sürmemişti. Elimi çantama attım önce o kahrolası telefon sonra da o koca turuncu cüzdanım geldi elime. Yoktu işte yoktu. Elime batan kalem kırılma noktam oldu galiba. Çığlık atarak çantamı yere attığımı hatırlıyorum. İçinden yuvarlanan anahtarla açtım kapıyı:

"Lanet olsun, senden nefret ediyorum." güm...

Kapı ardımdan kapandı. İçimden deli gibi odama koşup saklanmak ve orada çürüyüp yok olmak geliyordu ama yapamadım. Parmak uçlarımda çıktım merdivenleri. Kaç basamak vardı bu merdivenlerde. Allah'ım bitmeyecekti.

Lütfen evde olmasın lütfen lütfen. Yalnız kalmak istiyorum, yapayalnız.

Belki biraz yüksek sesle müzik rahatsız edilmek istemediğimi anlatır ona. Bilgisayarım + dosyalarım+ music box+ dont. İşte oldu bu sese tahammül edip de yukarı çıkmayacaktır.

Yatağımdayım işte. Silemiyorum aklımdan bugün olanları. Bu okul beni deli edecek. Herkes sanki beni gözetliyor, her anımı, her hareketimi, her şeyi. Atamıyorum aklımdan, sor-

madan edemiyorum. Neden ben, neden yine ben? Sadece ne yaptığını merak etmiştim. Sadece o elindekinin ne olduğunu sormak istemiştim. Nereden bilebilirdim tüm bunlara sebep olacağımı, nereden ve nasıl bilebilirdim onun böyles...

"Seri, orda mısın?"

Tanrım bu adam müzik sesini duymuyor mu? Bu sesi nasıl bastırabilir? Git burdan git ve soru sorma:

"Serpil?"

Hayır Metin. Sana ne anlatacağım ya da ne söyleceğim? Gelme nolur, nolur?

Kapımı çalmaya başlamıştı işte. Gelirsen ağlarım Met. O kapıdan içeri girersen...

"Buradayım ve yalnız kalmak istiyorum." dedim. Buna gerçekten inanıyor muydum? Yok olmaz yalnız kalamam. Hemen bilgisayarı kapattım bu senin için Met. Bu sana ihtiyacım olduğunu anlaman için. Gel içeri Metin. Hadi bir şey söyle ve gir içeri.

"Serpil senin için endişeleniyorum. Kapıyı açar mısın lütfen?"

İsteksizce ya da koşa koşa bilmiyorum işte bir şekilde kalktım yataktan kapıya doğru yürüdüm. Ne yapacağımı bilmeden, ne söyleyeceğimi... İşte karşımdasın.

Metin benim hayatımdaki en, aslında tek önemli insandı. Bütün kadınlar onun için deli oluyordur diye düşünürdüm hep. Uzun boylu, kır saçlı ve çok kibar bir adamdı. Gençliğinde ne kadar sıska olduğunu anlatır dururdu. Kırk iki yıllık hayatına bir lösemi bir karaciğer ameliyatı sığdırmıştı. Sanırım tek böbrekliydi üstelik.* Bu savaşçı kişiliği ona daha fazla cazibe katıyordu. Kabul ediyorum:

"Hoş geldin Seri, içeri girebilir miyim hayatım?"

---

* Sanırım tek böbrekliydi üstelik.

Kenara çekildim. Yüzümü görmesini istemiyordum*:

"Nasılsın tatlım? Kapımızın değişmesi gerektiğini başka bir şekilde söyleyebilirdin." dedi gülümseyerek.

Bu aptalca tavrından nefret ettim oldum olası. Beni çocuk gibi görmesinden bıktım artık.

"Met. Kapımızı da evimizi de seviyorum".

Ne ? Ne dedim ben şimdi? Ne kapısı ne evi? Bir de bana çocuk gibi davranmasından nefret ediyormuşum. Aferin Serpil. Aferin kızım. Devam aynen devam. Saçmala sakın durma. Ya da bir dur ağla. Hatta lütfen ağla ve sus artık.

Beklediğim o aşağılayıcı tavrı takınmamıştı. Acır gibi de görünmüyordu. Sakince ve hiçbir şey söylemeden yatağıma oturdu. Elini yatağıma vurarak yanına çağırdı beni. Daha ciddi görünüyordu. Ne yani şimdi de azarlanma vakti mi yoksa? Yatağıma doğru yürüdüm, gösterdiği yere oturdum. Otururken elinin hâlâ orada olmasını istedim doğrusu. Ellerinin sıcaklığı beni her zam...

"Kötü bir gündü galiba?"

Evet sen içimdeki sesi susturana kadar kötü bir gündü. Şimdi daha kötü bir gün.

Ondan kaçmak için mi yoksa gerçekten içimden geldiği için mi bilmiyorum, gözlerimden süzülen yaşlara hakim olamadım. Hayır, hakim olmak istemedim. Başımı her zaman güçlü olduğunu hissettiğim omzuna koydum. Daha çok ağlayabilmek için zorladım kendimi. Çok da zor olmuyordu hani. İşi buraya kadar getirmiştim ya, peki şimdi ne yapacaktım? Peki o ne yapacaktı? Eliyle yüzümü tuttu. Yüz yüzeydik artık. Gözyaşlarımı incecik uzun parmaklarıyla yavaşça sildi. Ağzından çıkacak tek bir sözü bekliyordum. Bana büyüdüğümü hissettirecek tek bir söz. Sustu. Gözlerimin içine baktı. Yorulana kadar, sıkılana kadar baktı sanki. Sıcacık içten bakan

* Makyajım akmış mıydı?

bir çift mavi göz. Anla diyorlardı, anla Serpil. Seni nasıl arzuladığımı anla. Hoşuma gidiyordu. Bana aşık olduğunu bilmek, bunu söyleyemediğini bilmek, söyleyeceği zamanı beklemek hoşuma gidiyordu. Ellerini saçıma götürdü, saçlarımı kulağımın arkasına topladı ve aniden durdu. Yüzüme doğru yaklaştı. Nefesini yüzümde hissediyordum. O an gelmişti, benimse aklım başımdan gitmek üzereydi.

5 Nisan Cuma
Metin

Merdivenlerin basamaklarını yavaşça çıktım. Aslında nasıl davranacağımdan ya da ne söyleyeceğimden pek emin değildim. Bir şeyler yapmalıydım. Tedirgindim. Belki 5. belki 7. basamaktaydım, tedirginlikten yorulup ona seslenmeye karar verdim:

"Seri orda mısın?"*

Seslendim ama cevap vermedi. Peki şimdi ne yapacaktım? İkinci seslenişimde söyleyecek ne kalmıştı ki sanki. Tüm mermilerimi tüketmeden odasına girebilmeliydim. En iyisi birkaç basamak daha yukarı çıkayım . Ağlıyor mu? Birkaç basamak daha çıksam duyabilir miydim acaba? Çaresizce 14. basamakta** tekrar seslendim:

"Serpil?"

Serpil kapıyı aç ve buradayım de yoksa kıracağım. Çaresizce odasına kadar gidip on beş yaşındaki bir kızın yüzüme kapıyı çarpmasının tecrübesini yaşayacaktım galiba. Giriş kapısını çarpma sesi hâlâ kulaklarımdaydı, onu kırabilirdi cidden kırabilirdi. Aslında kırsa daha iyi olurdu sanki. O kapı Serpil doğduğundan beri oradaydı. Belki de bu kapı meselesini kullanarak ortamı biraz daha yumuşatabilirdim. İyi bir fikirdi sanki:

"Buradayım ve yalnız kalmak istiyorum." dedi.

Bordoymoş vö yölnöz kolmok istıyömoş. Ergenlik dönemindeki kızlardan çoğunlukla nefret etsem de Seri benim için farklı. O benim kızım ama kedi beslemeyi denemeli ve bu beladan uzak kalmalıydım.

Kapısının önüne geldim ve tekrar daha kibar ve sakin olmaya çalışarak seslendim:

---

* Seri orada mısınmış. Duymadım sanki, orada olmasını her şeyden çok istemiyordum sanki.

** 12.

"Serpil, senin için endişeleniyorum. Kapıyı açar mısın lütfen?"

Kahretsin biraz sert mi oldu sanki? Daha nazik olmalıydım. Serpil değil Seri demeliydim. Seri onunla mıncırdığım zamanlardan kalma bir kısaltmaydı. Aslında o da bana Met derdi ama konu bu değil. Kapı yavaşça açıldı. Yüzümdeki bu salak sırıtmadan nefret ediyordum:

"Hoş geldin Seri, içeri girebilir miyim hayatım?"*

"Nasılsın tatlım? Kapımızın değişmesi gerektiğini başka bir şekilde söyleyebilirdin." İşte yaptım. Bence hiç fena değildim. Gülüyor muydu o? göremiyordum ki. Yüzüme neden bakmıyorsun sanki? Bir dakika! Makyajı mı akmış onun?

"Met kapımızı da evimizi de seviyorum." dedi.

Bu komik cevap beni hüzünlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. O küçük kızım büyüyordu. Büyüyor ve artık hayatındaki bir şeyleri benden saklamak için ipe sapa gelmez kelimelerle oyalıyordu beni. Ah Serpil! Neden büyüdün şimdi durup dururken? Aklıma tebelleş olmuş onca anıyla saklambaç oynarken Serpil'in yanıma oturmak üzere olduğunu farkettim. Küçük kızımın kafasındaki onlarca labirenti aşıp tecrübe yoksunu beynine nasıl girecektim şimdi ben? İstemsizce yüzüne bakıp bir şeyler söylemek istedim. Ne bileyim en azından takma kafana, geçer gider, yarın bir gün tüm bunlara beraber güleceğiz ya da ben senin yaşındayken** ...

"Kötü bir gündü galiba." dedim.

Gözlerindeki yaşlar beni ölesiye kızdırmıştı. İçimden haykırıyordum, hangi oruspu çocuğu seni bu hale getirdi. İki gün önce yeni yetme bir sarışınla görmüştüm seni. En sevdiğin dört sarılı omleti henüz yakmamıştım ve pencereden size bakmaya çalışırken bahçemdeki Westminster'in yanında seninle

* Sırıtmayı unutma Met. İyi gidiyorsun adamım.

** Şşşşttttt. Beynini bir fareye kemirtmem çok daha merhametli olur inan bana.

tartışabilecek kadar aptal bir çocuktu*. Ama hayır. Seri o ahmak için ağlamazdı. Dün ona mesaj atan bir kız vardı adı neydi onun, Begüm mü? Yoksa ilk okuldaki sıra arkadaşı Mustafa denen o süt bebesi mi? Seri o hıyara daha da şapşal bir şekilde aşıktı. Mustafa şimdi nerede acaba? Görüşüyorlar mıdır hâlâ?

Başı omzuma düşmüştü ve benden bir şeyler yapmamı bekliyordu. Peki ben ne yapıyordum? HİÇBİR ŞEY. Ellerimle yüzünü tuttum ve ona baktım. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu ve gereksizce zaman kazanmaya çalışıyordum. Ne bileyim belki mutfak yanar, deprem olur ya da bir savaş çıkardı. Hatta keşke bir araba o sarışın çocuğa çarpsaydı. Tam şu anda mesela.

Göz yaşlarına dokunmak bir an aklımdaki tüm karmaşıklığa son vermişti ve zihnimi tamamen boşaltmıştı. Parmaklarımla onları tek tek sildim. Aklıma gelen ilk şey gözlerinin bu ıslak halinin ne kadar annesine benzediğiydi. Özlem. Onu her zaman ağlarken görürdüm. Sürekli onu üzdüğümü hissettirmekten başka pek de bir işe yaramazdı hani. Bense her an, her saniye kendimi anlatmaktan bitap düşer ve sonunda sokaklarda bir yerlerde gezinirken bulurdum kendimi. Çık aklımdan Özlem şimdi hiç sırası değil ya da kal. Kal ve kızımızı ağlatanın ben değil de bir başkası olduğunu kendin gör.

Serpil bir şeyler söylememi bekliyordu biliyordum. Gözleri hüzünden çok yargılar gibi bakmaya başlamıştı artık. Anla beni Seri artık anla. Sana yardım edemem senin gibi düşünemem. Anla beni. Saçlarına dokundum ve saçlarını kulağının arkasına topladım. Bu işin nerede duracağını merak ediyordum ve artık bitmesi için yalvarmak üzereydim. Alnından öpüp biraz dinlenmesini söylemek şu an beni kurtarabilecek tek hareketti. Fakat telefonun çalan titerişimi birlikte yaşadığımız o sahnede telefonu susturup attı bir köşeye.

---

* Kendime not: Bahçe kapısının önüne PARK BARİYERİ koymayı unutma.

BÖLÜM BİR

5 Nisan Cuma

Metin

İşte o ilahi mesaj gelmişti. Gerçi bu mesajların hâlâ arkası çatlamış telefonuma gelebiliyor olması ayrı bir Tanrısal mucize olsa da Harun tam zamanında mesajı göndermişti. Yüzümdeki tebessümü Serpil'e belli etmemeye çalışarak, "Seri, biraz dinlenmelisin hayatım." dedim*. "Akşam döndüğümde konuşmamız kaldığı yerden devam edecek hem o zamana kadar sen de kafanı biraz toparlarsın."

Gözündeki yaşları silip burnunu çekerek, "Evet, elbette." dedi. "Aslında dışarı çıksam fena olmaz." Başını tamamen kaldırıp gözlerime bakarak "Biraz para verebilir misin?" diye sordu.

Çapkın bir sırıtışla, "Hmm pekala." dedim ve cüzdanımı açtım ama sorgulamam durmuyordu, "O dişlek oğlanla mı görüşeceksin?" dedim hayır demesini umarak.

Aniden kaşları çatıldı, "Nesi varmış o dişleğin?"**

Ortamın sertleşmesini engellemeye çalıştım ve "Aslında hiçbir şey." dedim her zamanki panik halimle, "Hem belki biraz konuşursunuz ama bana anlatacakların için gerçekten sabırsızlanıyorum tatlım."

Gözlerinde ifadesiz bir tavır belirmişti, "50 yeterli." dedi.

"Peki" dedim ve elimdeki kağıt parçasını uzatarak, "100'ü al üstü kalsın. Belki oradan diş doktoruna falan gidersiniz."

"Evet Met. Belki de baba edinme kurumuna falan."

Kalbim mi kırıldı? "Tamam canım. Akşam ben gelmeden

---

* Ağzımdan bir söz çıkabilmesi 3. ilahi mucize.

** Uuu tehlike seziyorum Met.

dönmüş ol. Kendine dikkat et." dedim ve o sahneden apar topar kaçmaya çalıştım.

***

Harun'dan gelen mesaj beni kendime getirmişti. Onunla oturup eski günleri yad etmek şu an en çok ihtiyacım olan şeydi.

Kadim dostum Harun. Onu Özlem'le beraberken tanımıştım. Özlem'in üniversitedeki pek de yakın sayılamayacak bir arkadaşıydı. Aslında Harun'un hayatımıza iyiden iyiye girişi Serpil'in doğumundan sonra oldu. Elbette Harun en yakın arkadaşım oldu. Eskiden haftada birkaç gün görürdüm onu şimdi ise aynı gazetede beraber çalışıyor olmak bizi birbirinden ayrılmaz bir ikili haline getirmişti. İkimiz de köşe yazarlığı yapıyorduk. Ben 3. sayfa haberleriyle ilgili köşe yazısı hazırlarken, Harun spor sayfasında aynı bölümü dolduruyordu. Gazetede günlük çalışma saatimiz altı saati geçmiyordu fakat aynı iş yerinde olduğumuz yetmezmiş gibi evlerimiz de birbirine neredeyse arkadaşlığımız kadar yakındı. Aslında köşe yazılarımın en yakın takipçisi yine oydu. Hafta sonları çalışmazdık ve balık tutarken Özlem, Serpil ve elbette Harun'un büyük aşkı İtalyan sevgilisi Loren hakkında konuşmak bize kendimizi hâlâ genç hissettirirdi.

Bugün cuma olmasına rağmen şirketin o huysuz böceklerden kurtulmaya çalışması şerefine bugünü hafta sonuna bağlayan kocaman üç günlük bir tatilimiz olmuştu. Havanın güneşli oluşu beni bu zevkten kaçamayacak hale getiriyordu üstelik. Bu güneşli cuma sabahı yine buluşacak ve o büyüleyici Galata Köprüsü'ne balığa gidecektik. İstanbul'u gerçekten İstanbul yapan en güzide yer orasıymış gibi gelirdi bana. Başımı döndüren hangisiydi bilemiyorum? Belki Boğaz manzarası belki de Özlem'in hatıraları yüzünden kim bilir, o köprü başımı döndürür dururdu işte.

Kilere doğru yöneldim balık takımımı aldım ve Harun'la

buluşmak üzere kapıya yöneldim. Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki yerde sabah yapıştırdığım notu buldum. Serpil bakmamış bile*. Kapıdan çıktım ve Serpil'in doğumunda Özlem'e hediye ettiğim Civic marka arabama bindim**. Yaklasık 30 dakika sonra Galata Köprüsü'nde olacaktım. Her seferinde bir balıkçıya uğrar ve karides alırdım ama bu seferlik bayat ekmek parçalarıyla idare etmeye karar vermiştim. Zaten en iyi balıklar hep martılarındı, karşılığında ise martılardan bana hediye kalan şey ise Özlem'le başbaşa geçirdiğim o uzun saatlerdi.

İstanbul trafiği hayatı sorgulamak için eşsiz bir vakit doldurma yöntemiydi. Trafiğin uzunluğu sayesinde tüm hayatınızı sorgular ve o yol buna rağmen bitmek bilmezdi. Anlaşılan hayat bu yollardan çok daha kısaydı. Gözüm birden dikiz aynasında duran Özlem'in resmine takıldı. O an gözlerimin kamaşmasını zar zor engelledim. Gözlerimi trafikten kurtarmıştım ama aklımın kamaşmasını asla.

Serpil'in güzelliği dolup taşmıştı aklımdan. Henüz on beş yaşında bir kız olmasına rağmen yaşıtlarına göre ışıl ışıl bir cilde sahipti tertemiz, tıpkı yeşil ormanlarda soluk soluğa koşarken içime çektiğim buz kokulu hava gibi. Açık kumral saçları, bal rengi gözleri, dolgun dudakları ve karakteristik, harika bir burnu vardı. Ne zaman konuşsa aklıma Büyükada'nın faytonlarının nal sesleri gelirdi. Seri ve ritmik. Yanık bir teni vardı. Ah Tanrım, tıpkı annesi gibi. Serpil'le benim yan yana durduğumuz resmimizi bizi tanımayan insanlar göreseydi beni bu kadar genç bir karım olmasıyla yargılarlardı doğrusu.

Yaklaşık kırk dakika sonra kafamdaki bunca karmaşaklık son buldu. Yirmi dakika yol gelmiş fakat yaklaşık on beş dakika park yeri aramıştım. Ah İstanbul ah bırak da sevdiğimin hayaline vaktinde kavuşayım bari, dedim içimden. Karaköy

---

* Şimdi odasına sakladığım yeni Iphone'u için bir gün daha beklemek zorunda.

** Westminster'in kimin olduğu hâlâ aklımın bir köşesinde soru işareti.

Meydanı'ndan Galata Köprüsü'ne kadar yürümek iyi gelmişti aslında. Etrafımda akıp giden bir hayat olduğunu hatırlatmıştı bana. Sonunda köprünün üstüne geldiğimde,

- Metin, geç kaldın dostum, diye seslendi Harun.

- Ancak işte, geldim. Bensiz başlamadın değil mi? diye sordum.

- Hayır, hayır daha yemleri yeni taktım zaten.

- Ben balıklardan değil anılardan bahsediyorum dostum, dedim ve güldüm. "Hava bugün oldukça açık, balıklar diptedir, bugün uzun sürecek galiba." dedim.

- Umarım dostum, dedi ve neyi kastettğimi hemen anlamış olması onun neden en yakın dostum olduğunu tekrar hatırlatmıştı bana.

Bir süre sessiz kaldık ve oltaları hazırladık. Şu kahrolası karidesleri neden alıp getiriyor her seferinde bir türlü anlamıyorum. Oldukça küçük kancalar kullanmamıza rağmen bu yumuşacık karidesler her seferinde etime batıyordu.

Etrafımız bugün hafta sonlarında olduğu kadar kalabalıktı yine. Bunca balıkçının olduğu bir yerin nasıl bu kadar sükunet içinde olduğuna inanamıyordum çoğu zaman. Çocuklarını yanlarında getirmiş balıkçıların çocuklarına öğretici konuşmaları dışında pek kimseden ses çıkmazdı. Bir nevi insanların kaçış noktasıydı burası. Ardımızdan akıp giden onca arabanın sesi, önümüzde süzülen vapurlar, resimlerimizi çeken yerli, yabancı turistlerin gürültüsü bizlerin kafasından geçenlerden daha az duyuluyordu aslında.

5 Nisan Cuma
Harun

Bunca yılı bir aile kuramadan geçirmiştim. Ama ailem kabul ettiğim biri vardı ki şu anda İsanbul denen tablonun içinde Boğaziçi Köprüsü'nü izlemekten dönüp yüzüme bile bakmamıştı henüz. Metin ve özellikle Serpil. Hayatımda ne kadar da büyük bir yere sahiptiler. Metin'in inanılmaz Özlem takıntısı beni çoğu zaman ürpertirdi belki de bu yüzden Serpil'e müthiş bir düşkünlüğü vardı. Evlilikleri boyunca Özlem hiç mutlu olamamıştı onu her zaman ağlarken görürdüm. Gecenin bir yarısı beni arar ağlardı, iş yerindeyken beni arar ağlardı, hamileliği boyunca beni aramış ve ağlamıştı. Bunların hiçbirini Metin'e söylememiştim. Açıkçası Özlem'in iç dünyasına kendi kocasından çok daha yakındım. Ne de olsa Özlem, Metin'in karısı olmadan önce benim en yakın arkadaşımdı. Bu yakınlığımızı Metin'den saklamıştı hep. Ona benim üniversiteden öylesine bir arkadaşı olduğumu söylemişti. Ona kızdığım zamanları hatırlıyorum. Bir ardımdaki Özlem'e bir de önümdeki adama baktığımda, Metin'in kendisime olan tutkulu hatta saplantılı aşkının onu nelere mecbur bıraktığını çok daha iyi anlamaya başlamıştım. Acaba kanser oluşunun sebebi Metin'le yaşadığı mutsuz yıllar mıydı? Maalesef Metin'in o büyük aşkı Özlem'i yormaktan başka hiçbir şeye yaramamıştı.

5 Nisan Cuma
Metin

"Nasılsın bugün?" Harun'un bu sorusu karmaşıklıktan çıkarmıştı beni. Galiba daha büyük bir karmaşıklığa sürükleyecek bir soruydu bu üstelik.

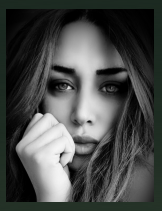
"Harun bugün Özlem'den çok Seri'yle ilgili düşüncelerim var." dedim neyi nasıl anlatacağımı bilemeden. Gözlerini telaş içinde bana çevirmişti.

"Nesi var?" diye sordu.

"Büyüyor dostum, büyüyor ve değişiyor." dedim. Birkaç dakika sessiz kaldık. Onun aklından neler geçtiğini gerçekten bilmek isterdim ama o an benim aklımdan geçenleri duymasını asla... Evet Serpil büyüyordu ve her geçen gün annesinin onda bıraktığı izler silinip gidiyordu. Küçükken tıpkı annesi gibiydi. Saçları, gözleri, gülüşü, tavırları bana bakışlarıyla küçüçük bir Özlem'di o, kocaman anıları saklayan içinde. İlk makyaj yaptığı günü hatırlıyorum. Ne kadar değişmişti nasıl da silinip gitmişti o gözlerindeki masumiyet. Özlem hiç makyaj yapmazdı oysa. Seri neden yapmıştı ki. Aynı gece tüm makyaj malzemelerini çöpe atmıştım ve sonucunda yaşanan büyük kavga beni şeftali tonuna razı etmişti. Kabus gibi. Değişme Seri ne olursun değişme küçük kadınım...

handan güventürk

Şeftali Tonundan Bıktım Baba

"Yaşanan keşmekeş bir hayat içinde başa gelen tüm iyiliklerde sen, tüm kötülüklerde kabahat bende mi?Ben böylesine taraflı soruyu sorarken bile seni suçladığımın farkında mıyım?Aslında sana iyilikleri bana kötülükleri bahşederken bile ne kadar sen olabiliyorum. Yapamaz insanoğlu. Suçlayamaz kendini, eğer ki bir adada tek başına kalmamışsan. Mutlaka ama mutlaka birileri vardır etrafta değil mi ? Senin yüzünden diyebileceği. İyi ki varlar üstelik. Peki bambaşka bir göz baksa bize? Var mısın?

Hayır hayır hayır. O uydurmadan aile danışmanlığından veya varlığından bile şüphe ettiğimiz ütopik psikoloji denen bilimden bize dikilmiş bir gözden bahsetmiyorum. Korkma. Ne sen beni duyacaksın, ne ben seni. Bizde saklı kalacak bizi biz yapan saplantılı haklılığımız. Var mısın? Binlerce göz okuyacak satırlarımızı, binlerce fikir türeyecek onca akılda, hatta biliyor musun yüzlerce dil şakıyacak bizi. Ne sen duyacaksın, ne ben. Var mısın? Kazanan yok sonunda Metin. Henüz kırkikisinde sen ve onbeşinde çoktan geç kalmış ben, yaşanan tek bir hayat. Kazanan olmayacak. Ne sen böbürleneceksin haklı bulunduğunda ne ben seninle gurur duyabileceğim haklılığınla. Ders falan da almayacak bu güzeller güzeli 'kızın'. Bilmeyecekki ne yapsın. Var mısın? Hadi gel benimle. Çırılçıplak soyunalım 'baba', dökelim tüm gerçekleri bizi izleyen o gözlere. Birbirimize hiç olamadığımız kadar çıplak dikilelim karşılarına. Bir masal olsun birkaç haftamız. Yanımda kal ve bırakma beni. Ben de bileyim sen kimsin. Burada mısın? Metin sen benim hayatımda gerçekten var mısın?
Hadi gel benimle..."

9 786057 946409